

VIETNAM

2-1970

INFO

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET I OSLO
Aviskontoret

Artikkel- og informasjonstjeneste

VELLYKKET BESØK AV VIETNAMESISKE GJESTER.
My Lai-delegasjonen møtte stor sympati hos det norske folk.

Fra den 1. til den 6. februar besøkte en delegasjon fra den provisoriske Revolusjonsregjeringen i Syd-Vietnam Vietnambevegelsen i Norge. Med i delegasjonen var den 12 år gamle Vo Thi Lien som overlevde massakren i My Lai og 22 år gamle Pham Thi Lien fra en liknende massaker i landsbyen Ba Lang An. Videre deltok fru Nguyen Thi Cao som er en av lederne for FNLs kvinneorganisasjon i Saigon, sekretær Tran Van An fra PRGs informasjonsskontor i Stockholm og sekretær Anja Lempinen fra WFDYs ledelse som var teknisk koordinator for besøket.

Delegasjonen deltok på en rekke møter i Oslo, Bergen og Tønsberg der de fortalte om situasjonen i Vietnam og hva de hadde opplevd under massakrene mot byene My Lai og Ba Lang An. Delegasjonen besøkte bedrifter i Oslo og Bergen, og ble dessuten mottatt av formannen i Landsorganisasjonen, Tor Aspengren og nestformannen i Arbeiderpartiet, Reiulf Steen.

Til tross for at den konservative presse mobiliserte alt de kunne for å stoppe delegasjonens opptreden, må besøket betraktes som meget vellykket. Overalt møtte våre vietnamesiske gjester vennlighet og sympati blant nordmenn. Pressedekningen var usedvanlig god. På annet sted i dette nummer av Vietnam-Info har vi gjengitt talen til stortingsrepresentant Oddvar Nordli på folkemøte i Oslo.

Vietnam 70 fører til resultater
OSLO KOMMUNE BEVILGER 50 000 KRONER.

Oslo Kommunes formannskap har besluttet å imøtekomme en søknad om støtte til Vietnambevegelsens humanitære hjelpeaksjon "Vietnam 70" med en bevilgning på 50 000 kroner. Vedtaket ble truffet etter at DNA, SF og Venstre hadde gått inn for det. Høyre og Kristelig Folkeparti gikk imot å bevilge penger til det de betegnet som en "ensidig" aksjon.

Formannskapets vedtak har vakt glede i store kretser. Mange ser det slik at dette vil være en stimulan for det kontinuerlige arbeid som drives for Vietnams sak, og at Oslo ved å gå foran med et godt eksempel kan vise veien for andre kommuner i landet.

De midler som blir samlet inn under aksjonen vil gå til innkjøp av artikler som vietnameserne trenger i øyeblikket. Midlene vil bli delt mellom DRV og den provisoriske Revolusjonsregjeringa i Syd-Vietnam, og aksjonen er knyttet sammen med en klar politisk solidaritetserklæring til støtte for det vietnamesiske folks kamp mot USAs krig i Vietnam. Som mulige prosjekter i første omgang har representanter for FNL vist interesse for mobile førstehjelps-enheter, mens DRV har et stort behov for sykesenger. Aksjonen vil gå videre i den kommende tid.

Myten om det „tredje standpunkt” i Vietnam

Det er mange som mener at det finnes et tredje alternativ i Syd-Vietnam. Et ikke-kommunistisk, anti-amerikansk alternativ ved siden av den nasjonale frigjøringsfronten og dens provisoriske Revolusjonsregjering. Altså et alternativ "mellom" FNL og marionetteregjeringen i Saigon.

Dette spørsmålet var gjenstand for omfattende diskusjoner særlig etter at den vietnamesiske buddhistmunk THICH NHAT HANH var reist på turne i Europa og Amerika med sitt budskap i 1967, og han skrev en bok som blant annet utkom på norsk.

VIDERE BEDREV "Overseas Vietnamese Buddhist Association" (OVBA) i Paris en ivrig propaganda for dette standpunktet gjennom generalsekretæren VO VAN AI. Bak denne opptrådte THICH NHAT HANH som en slags grå eminens. I Saigon hadde flere buddhistiske munker brent seg selv i protest mot krigen, og THICH TRI UANG som selv gjennomførte en lengre sultestreik, ble betraktet som lederen for denne bevegelsen.

Den 16. januar 1967 mottok Thich Nhat Hanh det følgende budskap fra Thich Tri uang:

"Det mest åpenbare sannhet i dag er at amerikanerne er kolonialister. Dette er ikke en konklusjon som er avfødt av et hat eller en utilfredshet, men det er offerets egen røst. De bør bli i utlandet og vie alle Deres krefter til kampen."

Thich Nhat Hanh forsto at det hastet om hans "alternativ" skulle ha noen sjanse. Og i sin bok har han et eget avsnitt om de religiøse ledernes dilemma. Han skildrer hvordan Saigon-regjeringen er forhatt av folket og mener at det utelukkende er de religiøse lederes for tjeneste at ikke atskillige flere av bøndene (særlig de buddhistiske bønder) har sluttet seg til FNL. Han skriver: "Dette er dagens krise: at de religiøse ledernes moderasjon snart vil bli forkastet av bøndene og at lederne selv vil bli anklaget for å være marionetter for Saigon-regjeringen - upatriotiske, krigsprofitører osv."

forts side 8

Hendene vekker fra Vietnam!

Av Oddvar Nordli.

Det finnes situasjoner der en har følelsen av at ord blir tomme og uten mening.

En stiller seg uvilkårlig spørsmålet om hvilken betydning de har. En kan lett falle for den innskyttelse at de ikke hjelper, at de ikke tjener den hensikt de er ment å tjene.

Men samtidig er det også situasjoner der en ikke har lov til å tie. Vi står i en slik situasjon i dag, den er skapt av de umenneskelige lidelser som til daglig blir påført det vietnamesiske folket.

Beretningene om de umenneskelige hendelsene i My Lai og lignende forferdelige tragedier andre steder i Vietnam må sjokkere alle mennesker som enda har evne til å tenke.

Sansynligvis er disse enkeltstående eksempler allikevel bare glimt av den tragedien denne meningsløse krigen egentlig er.

Ingen politiske mål kan rettferdiggjøre de ufattelige menneskelige lidelsene denne

Når en vil reise en bred verdensopinion mot stormaktsprestisjen til fordel for det vietnamesiske folket, er det bare ett krav som lar seg høre: kravet om å få slutt på alle militære operasjoner

Ingen stormakter kan rettferdiggjøre direkte eller indirekte innblanding i denne krigen, med det skalleskjul at de ivaretar noen interesser for det vietnamesiske folket.

Etter snart en generasjon i krig kan dette folket bare ha en interesse; fred, selvstendighet og frihet.

For hver dag som går må det bli klart for stadig fler at USAs krigføring i Vietnam i beste fall er basert på en fundamental politisk feilvurdering og tragiske politiske feilgrep.

De avskyelige hendelser i Song My og andre steder vil

for alltid være festet som en skamplett på USA, ja, kanskje på hele den vestlige verden.

Dette er ikke bare leutnantenes og korporalenes ansvar. Alle de som støtter denne krigføringen må her ta plass på anklagebenken. For USA finnes det bare en veg ut av denne meningsløse situasjonen. Det er vegen ut av Vietnam.

Det ligger et håp i den situasjonen at en stadig voksende opinion i USA selv presser i den retning.

Verdensopinionens krav må være at de militære hensyn må vike for de menneskelige. I humanismens navn kan en ikke lenger akseptere at Parisforhandlingene står i stampe.

Ved amerikansk tilbaketrekking fra Vietnam må det sikres en situasjon der det Vietnamesiske folket selv får avgjøre sin egen skjebne. Det er vel dette de årelange kampene har stått om - dette må også bli resultatet.

For en kortere eller lengre tid kan kravet om nasjonal og sosial frigjøring stoppes med våpenmakt.

Men så sant dette kravet springer ut fra en grunnfestet holdning i folket selv, lar det seg aldri drepe.

Den frigjøringskampen det Vietnamesiske folket fører, har vært, og vil komme til å være, et urokkelig bevis for dette.

Det burde være enkelt for folk i vårt land å forstå situasjonen i Vietnam. Vi har også opplevd perioder i vår tid som om ikke annet skulle ha gitt oss en viss forståelse av hva krig og terror betyr.

Vi er små og ubetydelige blir det sagt. Ja vel. Vi kan ikke monstre divisjoner i et maktspill. Det vi imidlertid kan, og det vi har plikt til, er å gjøre vårt for å vekke en folkeopinion. Det ligger styrke i det. I dagens situasjon må vi monstre denne opinionen under et klart motto: Hendene vekker fra Vietnam.

VIETNAM 70

I Vietnam fortsetter verdens mektigste stat USA sin årelange kamp mot en nasjonal og sosial frigjøringsbevegelse. Amerikanske fly har veltet en bombelast over Vietnam større enn den som ble sloppet under hele den siste verdenskrig. Napalm har svidd av hundrevis av landsbyer, brent titusener av mennesker til døde. Kjemiske ødeleggelsesmidler har lagt rismarker og vegetasjon øde.

Ett navn er gått over verden den siste tiden: My Lai.

Massakrene i My Lai har vakt skrekk og avsky.

Men My Lai er ingen tilfeldighet. My Lai er den logiske følge av en umoralsk krig. My Lai er Vietnam.

En voksende verdensopinion krever slutt på myrderiene i Vietnam.

Det er USA som har nøkkelen til freden.

USA må trekke sine styrker ut av Vietnam - nå!

Det vietnamesiske folk må selv få avgjøre sin egen skjebne.

Under mottoet Vietnam 70 innleder Vietnambevegelsen i Norge nå en bred innsamlingsaksjon til støtte for Frigjøringsfronten og Nord-Vietnam. De pengene som kommer inn vil bli brukt til formål av humanitær art, til innkjøp av førstehjelpsenheter til Frigjøringsfronten i Syd-Vietnam og til sykehussenger til Nord-Vietnam.

Vis solidaritet med Vietnams folk ved å slutte opp om denne innsamlingen. Postgirokontoen er: 20 41 40.

KOMITEEN FOR VIETNAM 70

Thorbjørn Berntsen, Tove Pihl, Liv Aasen, Thorbjørn Mork,
Jon Pelle Kielstrøm, Arne Kokkvoll.

VELDEDIGHETS -

KRIGERE

Richard Nixon, den kjente presidenten, ble på en presskonferanse i desember 1969 spurt om det som hadde skjedd i My Lai etter hans oppfatning hadde vært en massaker eller en såkalt massaker eller noe annet, skriver den kjente spaltisten Otto Kehler i det vest-tyske ukemagasinet "Der Spiegel" (nr. 8/1970, s. 106). Kehler fortsetter: "Well", sa presidenten, "man får et inntrykk av at det sikkert var en massaker". Og han fant denne "form for aktivitet" på ingen måte for "rettferdiggjort". Men han ville dog tilføye: "Marinesoldatene alene har i dette året bygget over 250 000 kirker, pagoder og templer for folket i Vietnam".

Hele verden lyttet med velbehag at hvert enkelt av de omlag 60 000 amerikanske marinesoldatene i Vietnam på denne måten i løpet av et år hadde bygget fire gudshus. Og det ble en liten skuffelse da Nixons pressetalsmann noen dager senere opplyste at marinesoldatene ikke hadde bygd en kvart million kirker, men bare 115. Men presidenten hadde prinsipielt rett: Man må nå engang vise verdens offentlighet hvilken lykke det er for det tidligere lite siviliserte asiatiske landet at USA-soldater nå oppholder seg der.

Denne innsikt har nå nyhetsmagasinet "U.S. News & World Report" underbygget med harde kjennsgjerninger. Magasinet fra Washington skildrer utførlig og samvittighetsfullt hvilken velsignelse dette Vietnam som "lider under krigen" - og ikke under noen annen! - er tilført ved hjelp av den amerikanske intervensjonsarme: "Opp fra krigens elendighet er en gullgrube (engelsk: a bonanza) av amerikanske velgjerninger kommet over det vietnamesiske folk - aktive som vil sikre landet en god økonomi når endelig freden kommer."

Ja, det er egentlig det eneste problem; den slemme krigen må nå engang bestemme seg for å forlate landet og den gode freden må komme hurtig - et forhold som imidlertid de amerikanske troppene nå virkelig ikke har noe med å gjøre.

De amerikanske soldatene var i virkeligheten egentlig bare beskjeftiget med fredelig oppbygging. En av overskriftene for denne velgjerningenes statistikk priser da også: "Flyplasser, gater, havner - utgangspunkter for en sunn framtid."

Det ville utvilsomt være unfair om man skulle beskyldte USA for å holde ved live sin krig i Vietnam ved hjelp av en samlet investering på over 100 milliarder dollar. For det er nå engang slik - ifølge det amerikanske magasinet - at en femtiendedel av denne summen tjener freden: "Siden 1965 er det fra USA flytt inn nesten to milliarder dollars til bygning av baser, flyplasser og kommunikasjonsnett. Alt dette - og enda mye mer - blir tilbake når Amerika forlater landet."

Da ville det virkelig være utaknemlig om man skulle nevne at det fra disse nybygde flyplassene starter B-52-bombefly med napalm for vietnamesiske kvinner og barn. Og det ville være smålig om man skulle se seg blind på det forhold at amerikanske soldater rykket fram over de nybygde veiene inntil My Lai. Tross alt vil en dag sågar de overlevende fra My Lai benytte de veiene som amerikanerne har bygd. Er det da ingenting?

forts på side 4

"Enten trekker nord-vietnameserne til seg hornene, eller vi bomber dem tilbake til steinalderen." (US-general Curtis Le May).

Siden den amerikanske regjering avga sin erklæring om å innstille bombeangrepene over Nord-Vietnam den 31. oktober 1968, har USA-fly trengt seg inn på nord-vietnamesisk luftområde over 11 000 ganger. I denne tiden har det funnet sted over 600 luftangrep på bakkemål i DRV hvor man har benyttet bomber, raketter og andre våpen. Antallet nedskutte amerikanske piratfly over DRV er steget fra 3 195 pr. 2. oktober 1968 til 3 320 pr. 23. august 1969.

Den totale mengde bomber som er kastet ned over mål i Syd-Vietnam er steget fra omlag 800 tonn daglig i slutten av 1968 til 1200 tonn daglig i februar 1969. Den amerikanske forsvarsminister Melvin Laird uttalte i sin rapport til kongressen den 23. mars 1969 at man neppe kunne forvente noen forringelse av dette "nivået". Og han fikk rett. Allerede i juni 1969 lå den daglige mengde bomber som ble brukt over Syd-Vietnam (det land som USA skal "beskytte") på 1800 tonn. Fra den 5. til den 10. oktober 1969 ble det anvendt 8500 tonn bomber over Syd-Vietnam.

Når det gjelder presisjonen i bombingene, har US Air Force innrømmet at bare omlag 50% av bombene treffer de mål som egentlig var tilstilt. Sannsynligvis ligger dette tallet egentlig enda lavere. USAs bombing over Vietnam er derfor et middel til ukontrollert ødeleggelse og terror mot sivilbefolkningen.

Denne eskalerte bombing fra amerikanernes side fører til at jorda for mange år framover blir ubrukelig til dyrking. Bare i 1968 alene laget bombingene 2 millioner kratere på 4-7 meter i Syd-Vietnam, og da skal man huske på at bombeintensiteten dengang lå på et nivå som er atskillig lavere enn i dag.

Dette er harde, men viktige kjennsgjeringer som må stilles opp mot Nixons falske og løgnaktige propaganda om "tilbaketrekning" fra Vietnam. De få troppene han hittil har trukket ut, har han kompensert mange ganger med den stadig økende bombeaktiviteten rettet mot den vietnamesiske sivilbefolkning.

forts fra side 3

Men dette er langt ifra alle de velgjerninger som de amerikanske troppene vil etterlate det vietnamesiske folk. "U.S. News": "Etter eksperters mening vil de over 15 000 sydvietnamesere som amerikanerne har opplært til faglig arbeid være en kanskje enda større velgjerning for landets økonomi enn de kostbare anleggene".

På første plass nevner magasinet - stenografene. For det er nå engang slik at når man ser visjonen av et Vietnam som en dag kanskje kan forsyne hele Asia med stenografer, så mister den amerikanske krigsinnsats mye av sin avskrekkende virkning.

På dette vis har den amerikanske innsatsen i Vietnam skapt "et springbrett", hvorfra "et ikke-kommunistisk Sydvietsnam i fred kan forvandle seg til en av de rikeste nasjoner i Asia".

Om en industrigren som i Sydvietsnam sikkert har fått et stort oppsving, sier rapporten: om protese-industrien for de mange krigsinvalidene, som ikke minst takket være amerikansk medvirkning er vokset fram. Men denne tausethet vitner bare om den beskjedenhets som alltid har kjennetegnet en sann velgjører, skriver Otto Kølher.

..VI VIL VINNE!..

I tida 26. desember 1969 til den 10. januar 1970 besøkte en delegasjon fra den internasjonale Stockholmskonferansen om Vietnam den Demokratiske Republikken Vietnam. Leder for delegasjonen var svensken Bertil Svahnström. Videre deltok: dr. Enzo Agnoletti fra Vietnambevegelsen i Italia, fru Peggy Duff fra den internasjonale konføderasjonen for avrustning og fred, Jim Forest fra Verdens Fredsråd, Alexander Berkov fra den sovjetiske fredskomiteen og Louis W. Schneider som representerte de amerikanske kvekere. Vi bringer her rapporten til Bertil Svahnström:

RAPPORT OM DELEGATIONEN TILL HANOI.

Det ursprungliga beslutet att skicka en delegation till Hanoi før at studera frågor om materiell hjelp inbegripet återoppbyggnadshjelp fattades redan vid Stockholmskonferansens møte i december 1968. Det tog tid att förbereda delegationens sammansättning och en passende tidpunkt. Ursprungligen skulle den ha rest sommaren 1969, men min sjukdom orsakade att den uppskøts några månader, och sedan uppskøts den på nytt på grund av Ho Chi Minhs bortgang. Slutligen kom vi överens med våra vietnamesiske venner om att delegationen skulle resa med första plan efter den 15 december förra året. Den 25 december kom vi alltså att lämna Moskva och landade i Hanoi den 26.

På flygplatsen i Hanoi mottogs vi av en rad representanter før fredskommitten. Där var våra venner Nguyen Minh Vy och Le Duy Van, professor Dong Thai Mai, ordförande i konstnär- och författarförbundet och viceordförande i fredskommitten, Nguyen Mai, Nguyen Trung Hieu, som blev vår tolk, och andra. Det hölls välkomsttal och vi fick stora blombuketter.

Efter några timmars vila på hotell Thong Nhat började vi vårt arbete redan samma kväll.

Jag måste stryka under att vår tvåveckorsvistelse i DRV var beundransvärt välorganiserad. Vi hade en hel rad arbetssammanträden tillsammans med våra vietnamesiske vänner och dessutom gjorde vi besök hos framstående personer och på olika institutioner, två resor ut i landet och deltog i ett offentligt møte som ordnats till vår ära.

Efter att ha presenterat våra förslag och ideer på ett första arbetssammanträde, såg vi oss omkring i Hanoi. Vi besøkte historiska museet och armeutställningen som gav oss värdefull bakgrundsinformation. Vi gjorde en tredagersresa til provinsen Thanh Hoa. Vi besøkte en underjordisk fabrik och ett kooperativt jordbruk. Såg den förödelse som USAs terrorbombningar orsakat i provinshuvudstaden Teng Hoa. Överallt var fruktansvärd (som till exempel i Nam Dinh). Det starkaste intrycket gjorde besøket vid Ham Rongbron, strax søder om 20:de breddgraden, sltså inom det område som bombades in i det sista. Det är en järnvägs- och landsvägsbro, kanske hundra meter lång, över floden Ma.

När man närmar sig bron ser den ut som ett slarvigt lappverk av mäktiga stålbalkar, krokiga och vindande. När man kommer fram märker man att varje balk är genomborrad av otaliga hål av granatsplitter. Ingenting stämmer på den här bron, utom att trafiken passerar.

Ham Rongbron på huvudvägen från Hanoi søderut var en kroppspulsåder som amerikanerna ville skära av. Den utsattes för 765 flyangrepp, men det kostade amerikanerna 99 flygplan. Bron lyckades man inte förstöra. På båda bergen och rundt om var luftvärnsbatterier alltfjämt utposterade. Vaksamheten betraktas som högsta dyd. På en anslagstavla har man textat med krita: "Vi hälsar delegationen från Stockholmskonferansen om Vietnam".

På en bergstopp strax intill står det ristat med tio meter höga bokstäver: UIET THANG - Vi er beslutta att segra. Och dessa ord sammanfattar också vårt intryck av besøket i DRV. Beslutsamheten att segra är en självklarhet som inte kan ifrågasättas. Folket står hundra procentigt bakom denna paroll - utan att visa oro, heroism eller hat. Historien har lært dem att de måste kämpa och att de kommer att vinna. Vietnameserna är inte känslotänkande eller sentimentala om detta. De ser situationen realistiskt och jag är säker på att det är det bästa sättet att agera och reagera. På vägen tillbaka besøkte vi staden Nam Dinh, Vietnams Manchester.

Vi gjorde en tvådagarsstur till Haiphong och Ha Longbukten. Samma intryck där. Fruktansvärd förstörelse i Haiphong, men hamnen är full med fartyg.

Under vårt besök i Vietnam såg vi sønderbombade städer och byar, skolor, sjukhus, kyrkor och pagoder - allt förstört av en omänsklig fiende. Vi fick tillfälle träffa vietnameserna i arbetet och på fritiden, vi såg dem cykla - Hanoi är de 400 000 cyklarnas stad - och promenera, köra lastbil och vakta bakom luftvärnskanonerna. Vi såg dem på fotbollsmatch och på teatern, på utställningar och i sjukhussängar. Vi träffade arbetare och ministrar, däribland också premiärminister Pham Van Dong. Vi träffade kirurgerna på sjukhuset, studenterna och professorerna på universitetet, arbetarna på verkstaden som flyttat under jord för att undkomma bomberna. Där sjöng arbetarna för oss om sin livsglädje och sin kärlek till Onkel Ho, vars namn enligt vad sången säger, är det vackraste i världen. Vi träffade de vietnamesiske barnen i skolan - läsande, skrivande, skrattande, dansande. Ibland kallade de oss "tovaritj" vilket också säger en hel del. Vi såg buddistmunkarna i pagoderna, drömmande om nirvana. Vi såg bönderna i byarna, vattenbufflarna på risfälten, plöjande för nästa skörd.

Det är otroligt hur mycket vi såg och hørde under vår korta vistelse i Nordvietnam. Vi lærde två viktiga ting. Før det första: det vietnamesiske folket är fast besluttet att vinna och kommer att vinna. Før det andra: vi skämdes över hur litet vi egentlig gör. Det vietnamesiske folket kämpar, offerar, ja dör - också för oss. Før alla folks frihet och oavhängighet. De har att slåss mot den största och hänsynslösa krigsmaskinen i världshistorien. Och vi lämnar dem i deras elände utan något avgörande stöd. Vi måste göra mer för det vietnamesiske folket och vi kan göra mer. Jag skal återkomma till detta.

Vi hade ett långt samtal med premiärminister Pham Van Dong. Han strödde rosor över Sverige och hälsade till Olof Palme. Svenskarna är det folk vi alltid tänker på, ty de har skänkt oss många kostbara ting, sade premiärministern, och då avsåg han inte det materiella utan moraliskt och politiskt stöd.

Vi kom in på frågan om hjälpaktioner. Vi behövde hjälp inte endast från socialistiska länder utan även av andra, framhöll Pham Van Dong. Det krig vi utkämpar är ett fruktansvärt krig. Det är utan motstycke i historien. Jag tror att vårt folk har rätt att begära hjälp, ty vi försvarar inte endast vår egen sak. Vi behöver allting, vi uppskattar allt man ger oss. Titta på skolorna! I området invid demarkationslinjen har amerikanerna fällt bomber dag och natt. Men skolarbetet har fortsatt under jorden. Skolbarnen lider brist på allting. Den plats där de får sin undervisning kan inte kallas en skola. Där finns inga bord, inga bänkar, inget papper. Ni skulle kunna göra mycket för att hjälpa oss just på detta område. Sverige kan ge våra skolbarn papper - för att ta ett exempel.

Pham Van Dong framhöll att den hjälp det nu kan bli fråga om är humanitär hjälp. I dagens situation kan vi inte tala om återuppbyggnadshjälp, sade han. Den frågan kommer vi att ta upp senare, ty det är nödvändigt att bygga upp ett land som tillfogats så svåra skador på industri, ekonomi, kommunikationer, jordbruk, skolor, sjukhus, bostäder som vårt. Men vi ser fram mot den dag då vi kan tala om återuppbyggnad. När den dagen är inne, kommer vi inte att sitta å venta på er. Då kommer vi ock knackar på dörren.

Oppositionen mot kriget i Vietnam är inte ett ideologiskt eller politiskt problem, understök premiärminister Pham Van Dong. Det är en samvetsfråga, en fråga om mänsklig värdighet ock mänsklig anständighet. Er uppgift, sade han till delegationen, måste vara att mobilisera alla folk i världen mot detta kriminella krig.

Vi samtalade i nära två timmar. Sen följde han oss ut nedför den långa trappan till de väntande bilarna ock omfamnade oss till avsked.

Vi togs emot av PRRs ambassadör i Hanoi Trung Cong Dong, som redogjorde för det aktuella läget i Sydvietnam ock även berörde möjligheterna till ett regimskifte i Saigon. Vi var också inbjudna av Kommitten för undersökning av USAs krigsförbrytelser i Vietnam. Det är en tung last av brott som de amerikanska styrkorna ock deras marionetter gjort sig skyldiga till i Vietnam.

Vi hade också en rad samtal med andra framstående representanter för regeringen ock organisationer. Av chefredaktören för Nhan Dan fick vi en ingående redogörelse för det politiska läget i relation till kriget i söder ock Pariskonferensen. Nguyen Minh Vy, som var i Hanoi på semester från Paris, deltog i flera av sammankomsterna. Många av våra vietnamesiska vänner använde större delen av sin tid till att bistå ock informera oss under vårt besök i DRV. Utan överdrift kan jag säga att jag aldrig lärt mig så mycket på så kort tid.

Diskussionerna med våra vietnamesiska vänner täckte hela Stockholmskonferensens arbetsfält ock i synnerhet den kommande konferensen. Vi kom överens på en rad punkter ock jag förmodar att detta sammanträde kommer att bekräfta dessa allmänna tankegångar.

Som sades vid Internationella förbindelseskommittens sammanträde i oktober förra året, är det viktigt att en ny konferens anordnas så snart som möjligt för att ta ställning till den senaste tidens händelser ock besluta om nya aktioner.

Vi var överens om att den politiska aktionen är det viktigaste arbetsfältet. Där har vi som viktigaste uppgift kampanjen för Vietnamappellen, som lanserades från mötet i oktober. Vi måste starta en verklig masskampanj för denna appell ock det kan bli nödvändigt att bilda ett speciellt organ för detta ändamål, eftersom vårt sekretariat i dess nuvarande omfattning är helt otillräckligt för

en så arbetskrävande uppgift. I varje land, i varje organisation, på arbetsplatser, i fackföreningar, vid universitet, i skolor ock religiösa samfund måste namninsamlingskampanjen drivas, så att antalet underskrifter verkligen speglar världssopinionens fördömande av USAs krig i Vietnam. En sådan kampanj bör också genomföras i USA.

Det blir även andra versamhetsformer, demonstrationer osv ock här är det nödvändigt med ett nära samarbete med den amerikanska antikrigsrörelsen. Här måste vi följa med vad våra amerikanska vänner gör.

En svag länk i det amerikanska lägret är dess allierade i Vietnam. Filippinerna har dragit sig ur. Det finns andra som inte är så begeistrade över att delta i kriget. Ökade påtryckningar på Australien ock Nya Zeeland kan visa sig effektiva nu. En liknande fråga rör påtryckningarna på regeringarna i Natoländerna. Det föreligger förslag om att företrädare från dessa länder ska träffas för att diskutera möjligheterna till gemensamma aktioner.

En lika viktig fråga är de amerikanska krigsförbrytelserna i Vietnam inbegripet den kemiska krigföringen. Vi måste försöka att få experter på detta till konferensen.

En tredje fråga rör stödet för Republiken Sydvietnams provisoriska revolutionära regering. I centrum står erkännandefrågan.

Ock sen har vi frågan om materiellt bistånd. Som premiärminister Pham Van Dong sade: Vi behöver allt.

Här är mycket att göra. Vi måste vida överträffa de relativt små belopp som hittills insamlats av olika organisationer. Många fler måste dras in i detta arbete. Visserligen talar vi inte om återuppbyggnadshjälp, men begreppet humanitär hjälp måste uppfattas i en mycket vid bemärkelse.

Det vietnamesiska folket är berett på ett långt krig. De förväntar sig inga framsteg för Pariskonferensen så länge Nixon inte ändrar sin politik, ock hittills finns det inga tecken på en förestående förändring härvidlag. Tvärtom. I den mån som vietnamiseringen genomförs, om den kan genomföras, innebär den ett förlängt krig med reducerade USA-styrkor men ökat stöd för saigonregimens marionetter. Det föreligger exempelvis en principiell skillnad mellan situationen i Biafra ock den i Vietnam. I Biafra är det ett överhängande behov av hjälp för att stoppa svält döden. Men i Vietnam måste hjälpen ges med en långsiktssinriktning - inte förat ge folk hjälp att överleva utan för att ge dem möjlighet att leva ett mänskligt liv trots kriget. Vietnamesiska folket kan inte vänta på allt tills kriget är slut. Det är sant humanitärt att främja undervisning, bostadsbyggande ock livsmedelproduktionen. Våra vietnamesiska vänner ber inte om skolbänkar utan om maskiner för att tillverka dem, inte om hus men om byggnadsutrustning, de behöver papper men föredrar pappersbruk. Ock så vidare. Ni kanske säger att dessa önskor är orealistiska. Det är de givetvis om vi ser det ortodoxt. Men detta är vad det vietnamesiska folket behöver ock ber oss göra. Jämfört med den stora hjälp som regeringarna i de socialistiska länderna ger, är det inte mycket. Därför borde det stimulera oss till nya ansträngningar. Ock några bland oss kanske kan stimulera våra regeringar att göra något. Viktigast av allt är givetvis att bredda rörelsen. Å rörelsen tillräckligt bred, är det möjligt att regeringen gör något. Detta är fallet i mitt land i dag. Det kan bli fallet med andra länder i morgon. Det beror på oss, på er.

Allt detta är frågor som måste diskuteras under förberedelserna för konferensen. Något måste ske under tiden fram till konferensen.

MY LAI

— ingen tilfeldighet, men den logiske konsekvens.

My Lai-massakren er ingen enkelt-episode. Den er en del av krigens grusomme hverdag. Og den er en logisk konsekvens av en så brutaliserende og forrående krig, som den som utkjempes i Vietnam.

Vietnamkrigen er jo en ekte folkereisning, og for de ideer Frigjøringsfronten bekjenner seg til, kjemper ikke bare beveggede geriljastyrker, men også våpenløse kvinner og barn. Den som har satt seg som mål å slå ned en slik reisning, kommer derfor ikke utenfor My Lai. Og det blir flere av dem. Ja, det har vært flere av dem allerede. My Lai er nemlig ikke det første tilfelle men det er det første som er blitt belagt med et så overbevisende bevismateriale fra amerikanerne selv.

Dette skyldes ikke de ansvarlige myndighetene. President Nixon - som ellers er så snar til å uttale seg - brukte uker før han kom med en eneste kommentar til My Lai. Og da han gjorde det, så han det hele isolert. Selvsagt. Fordi, satt inn i sin helhet, er My Lai en detalj i en langt større tragedie. Den ansvarlige for den er ikke en løytnant ute i felten i Vietnam, men han som har sendt ham dit.

Det utryddes hele landsbyer hver eneste dag i Vietnam. Jeg har selv sett hvordan de kjempestore B-52-bombeflyene tømmer sin dødbringende last skånselsløst utover enhver landsby som mistenkes å være et tilholdssted for FNL. Og de fleste sør-vietnamesiskelandsbyer hører hjemme i denne kategorien. Men verdenssamfunnet reagerer ikke på denne form for utryddelse. Den må antas å være akseptert som CIVILISERT krigføring. Men for dem som UTRYDDER, er i alle fall resultatet det samme.

Det som gjør at det ikke finnes ett argument som berettiger amerikanernes nærvær i Vietnam, er at det dreier seg om en sosial og nasjonal reisning som ikke kan slås ned med våpenmakt om man ikke er villig til åpent å gå inn for stadig nye My Lai. Konfrontert med denne enkle sannhet, at amerikanerne har rykket inn i frihetens og demokratiets navn, på en liten korrumpert herskerklikks side i kampen mot et helt folk som kjemper for sosial rettferdighet og nasjonal selvstendighet, vil USA stå overfor valget. Å leve med det nødvendige antall My Lai for å oppnå det som Nixon kaller en "ærefull fred" Eller å trekke seg ut. Det er dårlig gjort overfor amerikanerne om man ikke gjør dem denne konsekvens av deres Vietnam-politikk helt klar.

PER AASEN.

Politisierende fagfolk!

Mens Vietnambevegelsen i Norge gjennomførte en rekke møter og pressekonferanser i Norge med en delegasjon av 2 overlevende piker fra massaker-byene My Lai og Ba Lang An i Syd-Vietnam, hørtes drønn fra krefter som ønsket - om mulig med politiets hjelp - å forhindre de to vietnamesiske vitnene i å fortelle om USAs grusomheter i Vietnam. Anklagen som ble rettet mot Vietnambevegelsen, gikk ut på at man "utnyttet" og "brukte" en 12 år gammel pike.

At disse angrepene kom fra Høyre-krefter som alltid har støttet USA-ledelsens krig i Vietnam var ikke overraskende, og gavelarrangørene ikke annet enn et indisium på at man var på rett vei.

Men det er ytterst betenkelig at fagfolk lot seg bruke og utnytte (bevisst eller ubevisst?) av våre "byggende krefter" i et forsøk på å hindre møtene med de to vietnamesiske piker.

I "Tønsberg Blad" av 4. februar bringer man intervjuer med en del folk som gjør krav på objektivitet og fagkunnskap. Blant disse finner vi som ventet barnevernsjefen i Oslo, Kaare Gilhus, og overlege Hjalmar Wergeland, Herr Gilhus, som reagerte med en for ham usedvanlig hurtighet, trakk sågar fram politiet, som han mente burde kunne stoppe møtene. Overlege Wergeland mente at den 12 årige Vo Thi Lien var utsatt for en "forferdelig påkjenning". Men det må være tillatt å nevne: Ingen av de to nevnte herrer har vist såpass interesse for saken at de har kontaktet hverken arrangørene eller piken selv. For herrene Gilhus og Wergeland er barnepsykiatri tydeligvis så såre enkelt at de hver for seg (utgående fra avisreferater, som herr Wergeland så overbevisende uttaler) kan felle en dom og slutte seg til reaksjonens hylekor.

Det er viktig å påpeke dette, uansett hvilke motiver som lå til grunn for fagkunnskapens uttalelser. Må en legmann også få lov å tilføye at vi må kunne håpe at de nevnte herrer til

daglig tar sitt fag noe mer alvorlig.

De eneste i Norge med tilknytning til barnevern som har møtt stridsobjektet Vo Thi Lien, er formannen i Tønsberg barnevernsnemnd, Jan Vestskogen, og overlege Anne Grieg ved Poliklinikken for barne- og ungdomspsykiatri i Tønsberg. Begge kom til konklusjoner som går i annen retning enn de som de to tidligere nevnte herrer med de staselige titler avga fra sine isolerte pidestaller uten å ha løftet en finger for å sette seg inn i de problemer som de så villig uttalte seg om.

Vi har bruk for fagkunnskap, og kravene til den stiger for hver dag som går. Men det er grunn til å understreke at også fagkunnskap må kjenne sin besøkelsestid og ikke på et så svevende grunnlag som tilfellet var denne gang, la seg utnytte av krefter som ikke hadde noe annet ønske enn å forhindre at pikene fortalte sannheten om My Lai.

VIETNAM-INFO
utgis av presse- og informasjonsutvalget i Vietnambevegelsen i Norge, og utkommer med 10-12 numre i året. Abonnement koster kr. 25,- pr. år og beløpet kan innbetales over postgirokonto 20 52 70, Vietnambevegelsen i Norge, Oslo, merket "Info".
Redaksjon av dette nummer:
Terje Ingeberg-Olsson (ansv.), Kai Ekanger og Hans Stokland.

forts fra side 1

Man kan vel ikke si at amerikanerne i særlig grad har bragt noen forståelse for dagen overfor Thich Nhat Hanh. Derfor er man da også i dag i den situasjon som buddhistmunkene forutsa, - da folket svikter sine religiøse ledere fordi de ikke har noe alternativ å komme med.

Den svenske lederen for den internasjonale Stockholmskonferansen om Vietnam, Bertil Svahnstrøm, forteller i en nyutkommet bok at han under forberedelsene til fjorårets Vietnamkonferanse kom over et referat av en tale som generalsekretær Vo Van Ai holdt i Reutlingen/Stuttgart i Vest-Tyskland.

Utgangspunktet for Van Ai's tale var: "Enten man aksepterer det ene standpunktet eller det andre standpunktet, så kan vi ikke rettferdiggjøre

- den forferdelige ødeleggelsen av vårt land;
- en situasjon der kvinner og pikebarn blir tvunget til å selge sine kropper for brød;
- en situasjon der barn blir lemlestet, brent og mister sine foreldre;
- en situasjon der generasjoner av ungdommer mister enhver tro på menneskeligheten."

Vo Van Ai avsluttet sin tale med å si:

"La oss ikke bli slaktet uskyldig og uten noen hensikt. Tjuetre år med krig er allerede for mye."

Bertil Svahnstrøm forteller at han fant dette referat så interessant at han mente det burde være muligheter for et samarbeid mellom buddhistene og FNL. Han sendte derfor et brev til Vo Van Ai for å få en nærmere presisering av hans og "Overseas Vietnamese Buddhist Association's" syn på et samarbeid med FNL med henblikk på å etablere et "fredskabinet" etter et maktskifte i Saigon. Svahnstrøm fikk et meget langt og etter hans syn meget "fjorbluffande" svar (datert Paris den 6. mai 1969) som han gjengir deler av i sin bok. Vo Van Ai skisserte den følgende "plan":

"Thieu/Ky-regimet skal avsettes og erstattes med en interim-regjering med støtte av ikke-kommunistiske, ikke-FNL-tilsluttede politiske grupper og av religiøse grupper, nærmere bestemt av alle de som virkelig representerer folkets ønske om fred. Denne regjeringens politikk skulle i hovedtrekk være:

1. Å oppfordre de Forente Stater til å stoppe alle bombing og militære aksjoner.
2. Å gi den sydvietnamesiske armeen ordre om våpenstillstand og innta en defensiv stilling til beskyttelse av folket.
3. Å oppfordre FNL til å stoppe stridighetene og foreta tiltak for fred.
4. Å forhandle med regjeringen i Washington om tilbaketrekning av fremmede styrker og med Nord-Vietnams

regjering om tilbaketrekning av de nord-vietnamesiske styrker, og deretter

5. danne en koalitionsregjering med FNL - en virkelig nøytral regjering for et virkelig nøytralt Vietnam".

Det som er så "fjorbluffande" er at FNL ikke kommer inn i bildet før under punkt 5, mens USA allerede nå er involvert i forhandlinger i Paris med FNL og ikke med OVBA som har sitt sete i Paris.

Det synes som om buddhistene ikke har forstått noe av situasjonen. Nemlig at Syd-Vietnams befolkning, liksom forutsagt av Thich Nhat Hanh, er i ferd med å forenes omkring FNL og at buddhistenes nei til å samarbeide med FNL egentlig er det samme som en støtte til amerikanerne. I samarbeid med FNL og den provisoriske Revolusjonsregjering kunne buddhistene bidra til å styrke Thieu/Ky-regimet, hvilket de hevder at de vil, men i virkeligheten er de så redde for FNL at de foretrekker Thieu/Ky framfor FNL. Alle som hittil har sympatisert med det buddhistiske alternativ bør nå bli klar over disse fakta.

Det finnes åpenbart bare to alternativer i Syd-Vietnam. Saigon-regimet på den ene siden og FNL på den andre siden. Valget skulle ikke falle vanskelig.

TILBUD!

- Jakkemerker i to forskjellige størrelser med flaggene til DRV og den provisoriske Revolusjonsregjeringa i Syd-Vietnam kan skaffes i ubegrenset antall. Pris pr. merke: Kr. 2,- og kr. 5,-.

- Vi har ennå noen eksemplarer tilbake av FNLs politiske program. Uunværlig lesning for den som vil kjenne til situasjonen i Vietnam. Pris kr. 2,-.

- VIETNAM-REPORT. Helt nytt billedmagasin i stort format. Bildene er delvis i farger og teksten er trykt på flere språk. Bladet kan bestilles for kr. 1,50 pr. stk. Begrenset opplag.

- MASSAKREN VED MY LAI. Vi kan tilby Bengt Calmeyers bok om massakren ved My Lai til en pris av kr. 10,- pr. stk. Forfatteren har gitt avkall på honorar, slik at en del av beløpet uavkortet går som støtte til Vietnambevegelsen.

- FILMER. Vietnambevegelsen har inngått en avtale med Smalfilm A/L om distribusjon og ettersyn av bevegelsens filmer om Vietnam. De fleste filmene er i farger og noen med norsk tale. Filmer kan bestilles direkte fra Smalfilm A/L, Møllergata 24, Oslo 1, tlf.: 20 31 00, og gebyret ligger mellom 5 og 10 kroner for leie av film.

KONTORSPØRSMÅLET

Vietnambevegelsen arbeider med å finne en tilfredsstillende løsning på vårt kontorproblem. For tida har vi som midlertidig løsning fått stilt til rådighet et rom hos Rørleggernes Fagforening i Bygningsarbeidernes Hus. Sekretærens kontortid er som før hver dag etter kl. 1500 og utover kveldene. Bevegelsens adresse er:

Vietnambevegelsen i Norge
Henrik Ibsens gate 7, Oslo 1
Rom 525, tlf.: 20 75 39 - 20 74 39

Post bes sendt til vår POSTADRESSE:
Vietnambevegelsen i Norge, POB 8408, HBK - Oslo 1.